

קיפוד בבית

זיגמונט פרנקל

מאנגלית: עפרה בן-עמי

נקי מפשפשים כל זמן שהותו אצלנו. כאשר צפינו בו להנאתנו, הדהיקנו לא אחת הדימיון — להוציא את מידת ואת הקוצים שלו — בינו לבין חזיר הבר: אותה צורת גוף, ראש וחוטם; אותה פרווה גסה; אותה התמדה, עקשנות וחוסר נימוס. הוא היה מצליף בלשונו בקולניות בשעה שאכל, הותיר אחריו ערימות קטנות ומסריחות למדי של צואה בכל עת שהתחשק לו. מפעם לפעם היה מפריש רוק ירקרק וקיציפי ותוך כדי עוויתות מעוררות רחמים היה מפזר אותו על קוציו; פרט בהתנהגותו של הקיפוד אשר לפי מיטב ידיעתי טרם נמצא לה הסבר. וקוציו לא שמשוהו לצרכי הגנה בלבד, כשם שניתן היה לחשוב. ברגע שניסית לנגוע בו היה נותן זינוק מהיר וקצרצר כלפי מעלה כשהוא נועץ את קוציו בידך. (לאחר שהתביית מעט חדל להצטנף ככדור באותה תכיפות שעשה זאת בהתחלה). וגם אם נשיכותיו לא היו רציניות, עסק באופן קבוע בחיפוש אחר אוכל, ובכל פעם שהוגשה לו אצבע, היה פותח בריחוח ואחר כך ממשיך בנגיסה עדינה בשיניו הקטנות והחדות. הוא בפירוש לא היה חיית השעשועים המתרפקת שהיית לוקח איתך למיטה.

ולמרות כל אלה ראינו בו יצור חמוד וחביב. היו לו עיניים שחורות ונוצצות, פרצוף שובב, וריוזות; תזכורת לכך שבסביבתם הטבעית, נוהגים קיפודים לצוד לפעמים צפרדעים, נחשים ואפילו עכברים, וזו אינה מלאכה לבטלנים. הוא נהג לחצות את החדר, וברוב המקרים העדיף לחוש לאורך קירות החדר, במין ריכוז והחלטיות שכאלה עד שנדמה היה כי תמיד מנחה אותו מטרה ברורה וחשובה מאד. טולסטוי כתב באיזה־שהוא מקום כי השועל יודע הרבה דברים קטנים, אבל הקיפוד יודע דבר אחד גדול.

יחסיו של הקיפוד הקטן עם פוסי, החתולה הסיאמית הוגדרו בבחירות מפליאה כבר מן הרגע הראשון: הקיפוד התעלם ממנה לחלוטין, סירב להכיר בקיומה, העמיד פנים כאילו כלל לא היתה חתולה בבית; עד כדי כך שהדבר עורר השערות מדעיות בקרב הילדים שתהו אם יתכן הדבר שקיפודים הם עיוורי חתולים. הנסיונות הראשונים של פוסי להתיידד או לכל הפחות, לחקור מעט את הקיפוד הצעיר הובילו לאותם זינוקים קטנים באוויר מצידו, ולאחר שנדקרה מספר פעמים באפה, החלה לפחד מפניו ולהתנגב מאחוריו בהיסוס, בהשאירה ביניהם מירווח ביטחון. היא היתה צופה בו בהשלמה נוגה כאשר היה גורר את רגליו הגדולות לאורך קיר המטבח ומכבד את עצמו בלגימה מקערת החלב ובאכילה מצלחת השיירים ומזון החתולים שלה שעמדה בפניה, מבלי לבקש סליחה, כשקוציו בלתי דרוכים, אולם הזיכרון של כוח פעולתם ער ובלתי נעים.

אם רצית בכך, יכולת לגלות סמליות ביחסים שבין פוסי והקיפוד הקטן: הנקבה הרכה והעדינה לעומת הזכר האלים, הדוקרני והגס, הנוכרי הכהה וחסר הרגישות שבא מן היער. הילדים אהבו את שניהם, והקימו מבנה קטן של דיקט עבור קיפי לשינה במרפסת במשך היום. הם אף כיסו אותו בהרבה עיתונים ישנים כדי לצמצם ככל האפשר את זיהום הרצפה.

בבוקר שלמחרת היום בו מצאנו את הקיפודים הקטנים, אמר לי קובי כי הקיפוד שלו ברח עוד באותו לילה. הוא שחרר אותו בגינת הבית וסמך על גדר הלבנים הנמוכה שתמנע בעדו מלצאת. אולם בבוקר נעלם הקיפוד, אם על ידי חפירה תחת השער אור שבכל זאת הצליח לטפס מעבר למחיצה.

כמה ימים לאחר מכן, בדרכי חזרה ממסעדת הדרכים הקטנה, נעצרת לשיחה עם יענקל הזקן, שהתעסק עם אחת משתי הכוורות שהחזיק במגרש הריק. הייתי לבדי שכן קובי וכהן הזקן נסעו לשיבה בעיר. יענקל הציע לי גוש מחלת דבש שרדה זה עתה מן הכוורת, ושנינו ישבנו על המדרגות האחוריות של המעבדה, לועסים, רוקקים את הדונג, אצבעותינו דביקות מן הדבש, ואנו משוחחים על דבורים ועל הטבע בכלל.

יענקל היה איש התיקונים שלנו במפעל. הוא ידע לסתום צינור דולף, לתקן או להחליף מנעול של דלת, ואפילו לטפל בכמה מאביזרי הציוד הפשוטים של המעבדה. אך הוא גדל בכפר באוקראינה (לפני זמן רב) ואהבתו הרשונה היתה

למרות שהיה מזנון במפעל, סיגלנו לנו כהן הזקן, קובי ואני את הנוהג לצאת לאכול צהריים במסעדת־דרכים קטנה, שנמצאה בקצהו של מגרש ריק — מעין שדה פתוח — מאחורי המעבדות. התפריט היה מגוון יותר, האוכל טוב יותר, והדרך בשדה על עציו הספורים ושיחיו המעטים היתה נעימה אף היא. קובי ואני היינו ידידים ותיקים; הוא ניהל את מחלקת המחשבים ואני את ההנדסה. כהן הזקן, הבוס שלנו, עמד לפרוש בשנה הבאה. מצב בריאותו היה תקין, ורק ארוע בלתי צפוי כלשהו יכול היה למנוע בעדו מלהמשיך בעבודה, אלמלא היאכטה הקטנה שלו שכה נתחבבה עליו ואיי יוון שהיו כה סמוכים אל המארינה התל־אביבית. בגלל שני אלה החליט לפרוש ביום הולדתו השישים וחמש, כשהוא מותיר, ככל הנראה, את תפקידו כמנהל לאחד משנינו. הוא טרם בחר, על כל פנים, לא הודיע ברבים מי יהיה יורשו; תחת זאת נראה היה כי הוא מטפח את שנינו לקראת קבלת האחריות הנוספת, הידע ויחסי הציבור שהיו כלולים במישרה.

יתכן שהיה לקובי יתרון מה עלי. תחום ההתמחות שלו, מחשבים, היה כשלעצמו מקורב יותר לניהול ולתכנון מזה שלי. היתה לו גם מעלה נדירה, מתת אלוה, והיא: כושר הזיכרון המושלם המושלם ביותר אשר בן אנוש יכול היה להתברך בו. כמעט כל דבר שאירע פעם ראה, שמע, או קרא נחרת מיד במוחו ונשאר שם, עומד ומוכן לשימוש מידי. הוא זכר מאות מספרי טלפונים, לפי נוסחאות, את שמותיהם של אחיו ואחיותיו של נפוליון, כל הדמויות במיתולוגיה היוונית והדרך שבה היו קשורות זו לזו, שמות לטיניים של ציפורים וצמחים טרופיים וכן הלאה. נראה היה כי מבחינתו אין הבדל בין הנושאים שעניינו אותו ובין אלה שלא עניינהו; אשר אשר ראה — זכר. מובן מאליו, שסיים את בית הספר והאוניברסיטה ללא כל מאמץ ובציונים מעולים. על אף כושר זכרונו המושלם יתכן שהיה קצת פחות יצירתי ממני, אך בכך לא היה משום חיסרון במשרה שהיתה מנהלית בעיקרה.

ביום בו מצאנו את הקיפודים הקטנים ירד גשם כבוקר, אך לקראת הצהריים התבהרו השמיים וקובי ואני חצינו את השדה בעוד שולי מכנסינו נרטבים מעט מן העשב הלח. (כהן הזקן נסע העירה לשיבה כלשהי). תחילה חשבתי שראיתי עכבר מרחרח תחת הגדר, אבל אחר־כך הבחנתי שזה קיפוד צעיר מאד, והכרזתי על בעלותי בקריאה: "ראשון זוכה! אני ראיתי אותו ראשון!" הקיפוד היה קטנטן, אולי חמישה עשר סנטימטרים, אולם כיוון שניכר היה כי הוא מחפש אוכל, סביר היה להניח שכבר נגמל ואפשר לקחתו הביתה. קובי עמד שם, מאוכזב למדי, שכן קיפוד קטנטן כזה הוא מתנה נפלאה לילדים וקל מאד להרגילו למגורי אדם.

"אל תתיאש כל־כך מהר", אמרתי לו. "בכל המלטה ישנם כמה קיפודים, והשאר ודאי אינם רחוקים." ואכן, תוך מספר דקות מצאנו קיפוד נוסף, בדיוק באותו גודל, בתוך שיח סמוך. הטמנו אותם בקופסת עץ למשך ארוחת הצהריים שלנו, וחזרנו לעבודה עם כמה פירורים שליקטנו עבורם במטבח. הם התנפלו על הפירורים שהנחנו בקופסה וקשקשו בשפתיהם בקולניות כשהם מוכיחים כי נגמלו כראוי. הבאנו את הקופסה למשרדי ושמנו אותה תחת השולחן עד שעת סיום העבודה. בכל זאת, התגלגלה השמועה במפעל ומחצית העובדים נכנסו במהלך אחר הצהריים כדי להציץ בקיפודים הקטנים ולשאול שאלות מעשיות בקשר לגידולם. קובי התגורר בקוטג' עם גינה ובה התכוון לשכן את הקיפוד שלו. לנו היתה דירה ואני התכוונתי להחזיק אותו היכן שהוא במרפסת או תחת המיטה, ולהניק לו חופש התרוצצות מלא במידה ויתנהג יפה.

לקחתי את הקיפוד הביתה בקופסת קרטון מחוררת. קובי נשאר במפעל עד שעה מאוחרת יותר כדי לסיים עבודה דחופה כלשהי.

היתה שמחה גדולה וקריאות הידד פרצו מפיהם של גלי ורפי הקטנים כאשר פתחתי את הקופסה, וסובלנות אדיבה מצידה של אשתי שהסתפקה בשאלה אם הקיפוד עתיד לטפס על מיטות ואם פוסי, החתולה הסיאמית, תוכל לחיות עמו בשלום. הרגעתי אותה בשני הנושאים, ומיד לאחר מכן גילינו כי היצור הפעוט היה מכוסה כולו בפשפשים. אולם זה בכלל לא היווה בעיה שכן החזקנו בבית פחית אבקה נגד פשפשים למקרה שפוסי תזדקק לכך. פיזרנו בנדיבות את האבקה על קיפי — הוא כבר זכה בשם — והקפדנו שזו לא תחדור לעיניו ולפיו. היינו מופתעים מעט לגלות כי האבקה פעלה והוא נשאר

החתך עין: זיגמונט פרנקל

האדמה. בנוסף לעבודות הטכניות השונות שביצע, הוא גם טיפח באהבה את הדשא בחזית המפעל, ושתל שם כמה ערוגות פרחים נאות. בשעות שבהן לא היה עסוק בעבודות תחזוקה יכולת למצוא אותו במגרש הריק, מקטרתו תקועה בין שיניו והוא מקדיש את עצמו לשתי הכוורות שהקים שם, או לאחר גשמי חורף, יכולת לראותו משוטט במגרש ומלקט את הפטריות הבודדות שצצו בו בעונה הלחה.

סיפרתי לו על הקיפוד הקטן שלי והוא נד בראשו בספקנות.

"דברים כאלה לא מחזיקים בבית," אמר. "פרעושים, פשפשים, מחלות – מה שאתה לא רוצה. מה אמרה על זה אשתך? שלי היתה זורקת אותי מהבית יחד עם הקיפוד."

"אנחנו פוזרנו עליו אבקה נגד פרעושים והוא בסדר. גם לקובי היה אחד, אבל הוא ברח."

יענקל הניע ראשו בשלילה.

לא ברח. הוא שחרר אותו במגרש הזה, בדיוק לפני שהלך הביתה. היה כמעט חושך; הוא בטח נשא לעבוד מאוחר. אני הייתי בקצה השני של המגרש אז הוא לא ראה אותי. הוא יצא עם קופסת העץ ההיא, שם אותה על הצד, והקיפוד זחל החוצה ונעלם בין השיחים."

תיארתי לעצמי שקובי שינה את דעתו ברגע האחרון, והחליט שזו טירחה גדולה מדי להחזיק בבית קיפוד ביחד עם תינוק שזה עתה נולד, פעוט בן שנתיים ואשתו שהיא בחורה עירונית טיפוסיט ואדישה למדי לחיים בטבע כשהם מתגלמים בקיפוד תחת הפסנתר. השקר הקטן אודות הקיפוד שברח נאמר בוודאי כדי לחסוך ממני תרעומת למקרה שרציתי קיפוד נוסף. שיניתי את נושא השיחה ושמרתי לבבי את סיפורו של יענקל.

ערב אחד, מוריס (מאניק) גולדמן נכנס אלינו לכוס קפה, לאחר שטלפן ובדק אם נהיה בבית ואם אין הוא מפריע לנו. מאניק הוא מעין דוד בזכות ידידותו ארוכת-השנים עם הורי, ולמרות פער הגילים ביננו הוא תמיד אורח רצוי ומעניין. הוא עובד כפקיד בעירייה, אולם יצאו לו מוניטין כמחברם של סיפורים ריאליסטיים כתובים היטב על יהודי פולין לפני ובזמן המלחמה, ולעיתים אף ליווה אותם אל תוך ההווה: את אלה שנשארו בפולין ואת אלה שעלו לישראל. נוסף לכך, מאז ומתמיד התעניין בפולקלור, לרוב יהודי, אך במידה רבה גם צועני. בניגוד לרוב היהודים הוא אינו זוכר רק את הטבח האכזרי של בני עמנו, אלא גם, ומשום אותן סיבות גזעניות, את זה של חצי מליון צוענים.

מיד עם הגיעו הגיש לילדים, שעמדו ללכת לישון, חפיסת שוקולד. ברגע שאשתי העמידה את הקומקום על האש ואנו התרווחנו בחדר המגורים הופיע הקיפוד הקטן מתחת לספה ועשה את דרכו לאורך השטיח על מנת להריח את נעליו של גולדמן.

"תראו, תראו," אמר גולדמן, "תראו מי בא." ואז, לאחר שהציץ ווידא כי הילדים אינם נמצאים בטוח שמיעה, אמר לקיפוד הקטן: "מזלך שאין כאן צוענים; אתה יודע הם אוכלים קיפודים."

"מה באמת?" שאלה אשתי.

"כן; קיפודים נחשבים למאכל תאוה. אפילו ישנה, או היתה פעם מסעדה צוענית בפאריז שבה יכולת להזמין קיפוד צלוי."

בשלב זה עברה השיחה לנושא הצוענים, אשר בו תמיד היו לגולדמן סיפורים מעניינים.

"הם אינם מצטיינים בזיכרון קולקטיבי, אתם יודעים," אמר בצער. "הם לא כתבו היסטוריה או זכרונות, שום דבר; רק מסורת שעברה בעל-פה מדור לדור על השנים עברו, וכמוכן השפה; שונים מאד מאיתנו היהודים, אתה יודע, בזמן המלחמה היה להם שיר על מתנות המוות. אלה היו בערך המלים שלו: 'נכנסנו דרך השער, ויצאנו דרך הארובה.' כמה שנים לאחר המלחמה, לפני שעליתי לישראל, הסתובבתי בכמה ממחנות הצוענים, רציתי, בין השאר, לרשום את המלים המדויקות של השיר. טוב, אז השיר עדיין הושר, אבל המלים הספיקו בינתיים להתחלף לאלה של שיר אסירים רגיל, ואיש לא זכר את הגירסה המקורית. ולא זו בלבד, אלא שכל עניין הנאצים והטבח ההמוני התחיל להיטשטש בזכרונם במהירות די גדולה. מזור, במיוחד כשאתה חושב על היהודים המדקלמים מדי פסח את הקטע ההוא על כל אחד מאיתנו שצריך לראות עצמו כאילו היה עבד במצרים לפני שלושת אלפים וחמש מאות שנה, ועל כך שיהודים דתיים ממשיכים עד היום הזה להחרים את ספרד בגלל האינקוויזיציה שפעלה בה לפני מאות שנים."

ערב אחד, כשבועיים לאחר שהקיפוד הגיע לביתנו, נסעתי לבקר את קובי. היה עלינו לשוחח על משהו כהכנה לשיבה, שעמדה להיערך למחרת בבוקר. קובי לא היה בבית, אולם היה אמור לחזור בקרוב, ואשתו הכינה לי בינתיים כוס קפה. בזמן שהיא היתה במטבח, הצצתי בכמה ספרים; קירות ביתם היו מכוסים במדפים עמוסי ספרים מן הרצפה ועד התקרה, וזאת למרות הבדיחה הקבועה שאמרה כי הם מיותרים משום שקובי בין כה וכה זוכר הכל בעל-פה. שני מדפים ארוכים היו מלאים ספרים על צמחים ועל בעלי חיים ומשהו בדבריו של יענקל על פרעושים, פשפשים ומחלות הניע אותי לשלוף ספר בשם "מחלות מדבקות של בעלי חיים" ולחפש באינדקס את הערך קיפודים. הם בהחלט הופיעו שם, והעמוד המתאים קישר אותם עם לפטוספירוסים, מחלה המועברת באמצעות שתן של מכרסמים ושל חיות בית מסוימות והעלולה להדביק בני אדם. קיפודים נכללו ברשימה שכן בהיותם חופשיים, הם עשויים

לבוא במגע עם שתן של אותם בעלי חיים, וחיידקי המחלה יכולים להתקיים במים או ברטיבות במשך מספר שבועות. אל עור האדם חודרים החיידקים דרך שריטה או דרך הפה והנחיריים. ישנה תקופת דגירה הנמשכת כשבוע, ואחריה באים חום, חולשה, כאבים ברגליים, בגב ובשרירי הבטן, וכל זה מלווה לעתים בצהבת. ואז בא המשפט האחרון: "שיעור התמותה: שלושים אחוז לערך אצל חולים אנושים." החזרתי את הספר למקומו לפני שמישהו יראה אותי מעיין בו, ולא הזכרתי את המלה "קיפודים" כל אותו ערב; אולם חשש כפול וכבד החל מתפשט בי.

ראשית, כמובן, היה זה הפחד מפני המחלה, גם אם לא סביר היה להניח כי זו תגיע לביתי באמצעות הקיפוד שלנו. היו מעט מאד מכרסמים ואף לא חיית בית אחת, באותו שדה שמאחורי המעבדות; וכיוון שהקיפוד היה צעיר מאד כאשר לקחתי אותו הביתה, ודאי לא היתה העת בידו להידבק במחלה כלשהי. הוא כבר בילה עמנו למעלה משבועיים ועדיין נראה בריא ושלם. חבל היה לשחרר אותו ולחטא הכל, אם איננו חולה, ופעולות אלה לא יועילו במידה והמחלה כבר הועברה ונמצאת בשלב הדגירה שלה. הצעד הנכון ביותר היה לתת דוגמת שתן שלו לבדיקה במעבדה מתאימה, ואני החלטתי לחפש מקום כזה למחרת בבוקר.

למחרת בבוקר עלה חומו של רפי הקטן.

אני הייתי מבוהל מאד, אולם פני היו חתומים והתנהגותי שגרתית. לא סיפרתי לאשתי על מחלת הלפטוספירוסים, כיוון שלא רציתי להדאיגה, במיוחד לאור העובדה שאני הייתי האשם הבלעדי בהכנסת הקיפוד לבית. מלבד זאת, החום נראה כמו התחלה של הצטננות רגילה; לילד היתה גם קצת נזלת.

ידעתי כי אותו בוקר היתה לאשתי עבודת עריכה דחופה והצעתי לה שאני אקח את הילד לרופא. "אצלצל למשרד ואודיע להם שאחזק קצת לעבודה היום," אמרתי. "זה גם יחסוך לרופא את הטיחה של ביקור בית, ולנו יחסוך את העיכוב בטיפול, שכן הם כדרך כלל עורכים את ביקורי הבית שלהם אחר הצהריים, אלא אם כן זה משהו דחוף." אשתי הסכימה בשמחה.

רפי נהנה, כהרגלו, להראות את לשונו לרופא, אמר "אהההה" ונשם עמוקות כאשר הרופא האזין לחזהו דרך הסטטוסקופ.

"התקררנו," הכריז לבסוף, הרופא. "כמה ימים במיטה, הרבה שתייה חמה, וכמובן, הכדורים האלה וסירופ נגד שיעול שאני רושם לך. מותר שוקולד, אבל תזכור מה אומר רופא השיניים."

"זה בסדר," אמר רפי; "אני תמיד מצחצח אחר כך שיניים."

צחקנו. לאחר מכן ביקשתי מהילד שישאיר אותנו לבד לרגע ושאלתי: "דוקטור, האם אנחנו יכולים להיות בטוחים שאין לזה שום קשר עם לפטו ספירוסים?"

הוא נתן בי מבט מזור, ואני הסברתי לו אודות הקיפוד והדברים שגיליתי בספר.

עדיין עם מבט ספקני למדי ניגש אל ספרייתי, שלף ספר, עיין בקטע כלשהו, קרא לרפי, הסתכל לתוך עיניו ושאל כמה שאלות נוספות.

"לא," אמר לבסוף, "אין כל סימן."

"האם ישנה תופעה שבמקרים קלים אי אפשר להבחין בה בבדיקה רגילה?" "תראה," אמר, "אני יכול לשלוח אותו לבדיקת דם ושתן, כאן במעבדה שלנו, בתנאי שתצליח לשכנע אותו להסכים לדקירה באצבעו, אבל הייתי עושה זאת פשוט למען השקט הנפשי שלך ולא מתוך חשד ממשי כלשהו."

"בסדר; אני לוקח על עצמי את האשמה."

רפי עשה פיפי לתוך צנצנת קטנה ואחר כך עמד בגבורה בדקירה. קניתי לו שוקולד בדרך הביתה והכנסתי אותו למיטה. תוצאות הבדיקה היו אמורות להגיע למחרת.

אותו ערב הסתכלתי בעיניים חדשות על הקיפוד הקטן. האם שגיתי במשהו, חציתי גבול אסור כלשהו בכך שהבאתי אותו הביתה? היכול קיפוד קטן להיות אחד ממאות המסוכות של המוות? האם הטבע הגניב דבר מה מבעד לדלת האחורית כאשר זו הקידמית היתה נעולה בפניו? אנו כרתנו את יערות העד שלו, רצחנו את חיות הבר שלו, סירסנו את ברקיו ואת טפונותיו, גברנו על כוח המשיכה שלו ועדיין אנו מגלים עוד ועוד צורות מרפא לתחלואיו. אחת הדרכים שבהן גמל לנו על כך, הוא משהו שהטבע חרת במוחנו והמוביל אותנו למלחמות, לתאונות דרכים ולעתים למעשי התאבדות. אולם ניצול אהבת הטבע כדי להגניב לפטוספירוסים לתוך הבית באמצעות קיפוד קטן – זה כבר משהו אחר.

האומנם?

שכן קובי ידע, ושתק. זה היה הצד השני של אותו חשש כבד ואפל שפשט בי מאז קראתי את הקטע ההוא בספר.

האם משרתו של כהן הזקן היתה כה חשובה לו, שהוא היה מוכן להרוג אותי בצורה בלתי ישירה, או לכל הפחות, לסלקני מן התחרות על ידי מוות במשפחה, כל עוד לא ניתן יהיה להוכיח את אשמתו? ידעתי במשך אותו ערב ארוך, כי יהיו תוצאות הבדיקה אשר יהיו, לעולם לא אזכיר את העניין באוזני איש, ואניח לו ליהנות מן הספק. אחרי הכל, יתכן שלא קרא את הקטע המסויים הזה בספר, ואולי, על אף אי הסבירות שבכך, לא זכר אותו. עמדתו לעשות למען יחסינו את אותו הדבר שאנשים רבים עושים למען נישואיהם, כאשר הם מותירים חשד של בגידה מבלי לחקור בו לעולם.

הגיעו תוצאות הבדיקה ולא היה בהן זכר ללפטוספירוסים. היתה זאת הצטננות

צינורות השקיה רכימי ומחיימים

אנחנו מומחים למטרות השקיה
ואנחנו יודעים מה לדרוש מטצמנו
כשאנו מייצרים צנור השקיה

צנורות השקיה מפוליאטילן רך וקשיח
עם תו תקן ובפיקוח מחמיר של מכון התקנים.
צנורות מצרפלים מבטיחים דיוק מירבי במידות חומר
גלם מעולה ובקורת איכות של מומחינו.

מצרפלים

קבוצת מצר טל. 063-77107 · 79595

הוא בוודאי ירצה לפגוש קיפודה ולהקים עמה משפחה. אם כך יהיה הדבר, אמרנו להם, אני עשוי לכגוש אותו ולשאל למשך הקיץ אחד מצאצאיו. בסופו של דבר, הם הסכימו שאשחרר אותו, ובוקר אחד, לאחר ארוחת בוקר משיביעה ופרידה נוגעת ללב, לקחתי אותו בקופסת קרטון בחזרה אל השדה בו נולד. עמדתי שם עם הקופסה בידי, והקיפוד כבר החל להאזין לזמירות הציפורים והריח את הריחות החדשים. תהיתי אם אכן הוא זוכר אותם מימי ילדותו, ואם יזכור דבר משהותו אצלנו לאחר שיחלוף זמן מה. הנחתי את הקופסה על צידה והקיפוד פסע החוצה ואל תוך שיח, כשחוטמו בוחש בעניין רב בעלים היבשים. הצטערתי על כך שלא הייתי משורר, שכן בילינו יחדיו חלק מחיינו, והמאורע הזמין שיר פרידה, או לכל הפחות, נאום רב השראה. "בסדר", אמרתי. "צא לחופשי, קיפוד קטן. אתה חוזר כעת אל הפשפשים והפרעושים, וגם אל הצייד; לרעב וגם לנקבות; לצינת הלילה וגם לירח המלא מעל השיחים. האם תשכת, כמו הצוענים, או שמא תגלה את הדבר הגדול שעליו דיבר טולסטוי? איך שלא יהיה, אני מאחל לך כל טוב; היה שלום."

קיפוד בבית (המשך)

רגילה עם חום נמוך ורפי החלים תוך מספר ימים. כדי להיות לגמרי בטוח, גם לקחתי מן הקופסה של הקיפוד פיסת עיתון ספוגה בשתן והבאתי אותה למעבדה ויטרינארית. אף בדיקה זו העלתה תוצאה שלילית: הקיפוד הקטן היה בריא לחלוטין.

הוא נשאר עמנו כל אותו קיץ. התפתח במהרה לגודלו המלא, אכל בתיאבון כל הזמן, כאשר כמות השתן, הצואה, הסירחון ואותה הפרשה ירוקה גדלים ביחס ישר למידתו. כאשר היה כפול בגודלו מכפי שהיה בזמן שהבאתי אותו הביתה, איבד משהו ממראהו החמוד ואילו חוצפתו גברה. אשתי, שהיתה הרבה יותר נאמנה לחתולה מאשר לו, המשיכה שלא לגלות התלהבות מיוחדת מהימצאותו של הקיפוד בבית. הילדים אהבו אותו כמו תמיד, אולם החידוש שבדבר החל פוחת, והם כבר החלו מדברים על כלב — קוקר ספנייל או כלב תחש, בנוסף לחתולה ולקיפוד. באופן הדרגתי, בעזרת שיחות קצרות, אמרנו לילדים כי הקיפוד התבגר; כי דרושה לו סביבה טבעית וסוג המזון שאותו מוצאים קיפודים בטבע; כי הוא עשוי להיכנס לשינת חורף בבוא העת; וגם כי